

[Korsgaard.]

imod en Rysten rundt. Naar man siger, at den Gruppe af Kommuner faar en Lettelse, og den Gruppe faar en Forøgelse af Udgifterne, maa det naturligvis paa en eller anden Maade bundfælde sig i, at nogen faar Penge, og andre kommer af med Penge, men efter de enkelte Eksempler, man har kunnet skaffe sig i Løbet af den Tid, man har syslet med Tanken, maa jeg paastaa, at det er overmaade svært rigtig at faa Greb paa, om det nu virkelig hjælper dem, der i ganske særlig Grad trænger, om det hjælper dem tilstrækkeligt. Vi har jo i de Lovbestemmelser, vi nu engang har Adgang til, og ogsaa igennem et Forslag, som Ministeren har fremlagt, Spørgsmaal om at skaffe visse Millioner til Stede til Hjælp for de virkelig nødstedte Kommuner. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de Regler, den højtærede Minister har i det paagældende Forslag, ikke i og for sig kunde hjælpe mange, ikke saaledes at forstaa, at der ikke kunde være god Grund til at give de paagældende et vist Beløb, men fordi de Beløb, der saa skal til for at hjælpe de virkelig daarligt stillede Kommuner tilstrækkeligt, bliver saa store, at de slet ikke kan skaffes. Ellers tror jeg, at den Vej, man skulde gaa for at hjælpe disse Kommuner, maatte snarere være den at finde ud af, hvem der virkelig har Brug for Hjælpen, og saa hjælpe dem.

Men ved denne Omrysten af Skatter — og saadan vil jeg nærmest kalde det, for en virkelig Linie synes jeg ikke, man for Alvor kan sige, der er i det — sigter man naturligvis, vel mere eller mindre bevidst, maaske mere paa, at de højeste Skatteprocenter skal drives stærkt op. Det er en let Agitation at sige om en Mand, der har 100 000 Kr., at selv om han skal betale 90 000 Kr. i Skat, har han jo dog 10 000 Kr. tilbage, og det er der som bekendt mange, som maa klare sig med. Det er, som sagt, en let Agitation, og det er ogsaa muligt, at der kan tages Stemmer derpaa; men er det for Samfundets Udviklings Skyld en lykkelig Løsning at komme op i disse svimlende Højder med Hensyn til Beskatning af visse Indkomster? Hvis det kun gjaldt de enkelte Personer, vilde jeg paa Forhaand gaa ud fra, at det var haabløst overhovedet at paakalde nogen som helst Interesse for dette Problem hos den store Mængde af Vælgere; men det skulde jo ikke være helt haabløst at paakalde et Ministeriums Interesse derfor, for bag ved de store Indtægter maa der dog, som jeg jo efterhaanden nogle Gange har sagt heroppefra, formodes i de fleste Tilfælde at ligge en stor Virksomhed, og det

er klart, at hvis man gennem en Beskatning tager ganske overordentlig meget, bliver Muligheden for at lægge op formindsket, eventuelt helt ophævet, og derved Virksomhedens Udvikling i Virkeligheden forhindret. Men ogsaa dette Problem mener jeg saa sandelig, i Betragtning af alle de Skatter og alle de Stumper af Skattelove, som vi efterhaanden har faaet serveret, bør underkastes en Kommissionsbehandling. Det maa være naturligt at gøre sig klart, idet man ser paa typiske Eksempler rundt omkring i Landet: Hvad vil efter bestaaende Lovgivning, eventuelt med smaa Forskydninger til den ene eller den anden Side, Beskatningen være paa de og de Indtægtsgrupper?

Jeg maa derfor slutte, som jeg begyndte, med, saa indtrængende, som det er mig muligt, for Alvor at henstille til den højtærede Minister at ihukomme sine egne Ord fra et tidligere Tidspunkt i Dag: at en Kommission vil sidde i 2—3 Aar. Denne Udtalelse kan jo, hvis der skal være Mening i den, kun betyde, at det Stof, der er til Behandling, vil kræve en Arbejdstid af en saadan Længde. Jeg vil henstille til Ministeren at lytte til den rigtige Stemme, der dengang lød i hans Indre, og lade det resultere i, at vi skrider til Arbejdet og saa naturligvis gør Forsøg paa at gøre det hurtigere end de 2—3 Aar, men dog ud fra det Synspunkt, at om et Forslag af denne Art kommer nogle Maaneder før eller senere, i sidste Instans er meget, meget mindre vigtigt, end at de Linier, der bliver lagt, den Virkning, Skatterne vil have, bliver saadan, at dog i hvert Fald en stor Kreds maa kunne sige: Ja, saadan var det tilsigtet, og der er ikke kommet noget frem, der er synderlig forskelligt fra det, vi vilde. Men om det, som nu er kastet ud, tror jeg, man med Dristighed kan sige, at hvordan det vil virke i mangfoldige Enkelttilfælde, er der ingen, der ved.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen fremsatte en kort Bemærkning i Eftermiddags, der skulde vise, at jeg ikke havde Ret i min Betragtning angaaende Lovforslaget, idet det ærede Medlem fremdrog en Udtalelse, der er fremsat i Roskilde Byraad. Denne Udtalelse har imidlertid overhovedet ingen Forbindelse med det, der var min Paastand. Den paagældende Udtalelse angik, ligesom det ærede Medlem Hr. Arnth Jensens Udtalelse, det Spørgsmaal, om den nuværende Refusionsordning var medvirkende til at fremkalde urigtige Dispositioner